

л. Георгиева, майсторката на знамето, излѣзла въ боя, въоръжена като възстаникъ. Изнесени били по околнитѣ бърда и черешови топове, ала всичко това не могло да се противи на новитѣ бронзови и силни турски топове, нито на тѣхнитѣ далекобойни пушки. Бойоветѣ били страшни и кървави. Полето се покривало съ трупове на турци и българи. Възстаницитѣ отстъпвали крачка по крачка и защищавали родната си земя. На 30 априлъ панагюрци навлѣзли вече въ двороветѣ си и отъ голѣмитѣ и яки зидове могли още да се бранятъ. Турцитѣ приближили, съ топоветѣ ударили църквитѣ и училищата. Зданията се подпалили. Огънятъ обхваналъ и кжщитѣ. Късно вечерята турцитѣ станали господари на изнемощѣлия градъ. 460 панагюрци, мъже, жени и деца, били избити, ала и хиляди турци платили съ живота си.

На 1-и май Панагюрище било вече пепелище. Оцѣлѣлитѣ кжщи били ограбени и сума свѣтъ избитъ за грабежъ. Голѣма частъ отъ бунтовницитѣ се спасили и избѣгали въ горитѣ.

Панагюрскиятъ окръгъ въ кръвъ и огънь

Следъ Панагюрище турскитѣ войски превзели Копривщица, изгорили Клисура, попрѣчили на възстанието въ Карлово, Пловдивъ, Т.-Пазарджикъ и Пещера. Апостолитѣ Тодоръ Каблешковъ и Панайотъ Воловъ избѣгали съ дружината си въ Стара планина. Следъ това турцитѣ нападнали съ голѣми сили възстаналитѣ села: Брѣстовица, Брацигово, Перушица и следъ голѣми бойове превзели ги и изгорили повечето села. Помаци и башибозуци отъ Родопитѣ нападнали шепата борци въ Батакъ, запалили селото и изсѣкли на пѣнищата повече отъ 1800 мъже, жени и деца . . . Превзети и изгорени били храбритѣ села Поибрене, Мечка, Петричъ и др. Изгорени били и много други села въ Пловдивско и Пазарджишко.

Бенковски се мъчилъ да спаси столицата си, но закъснѣлъ. Когато се приближилъ, градътъ вече го-